

— Лошо направилъ, — забележи инженерътъ.

— Той за добро го мислѣше, ама годинитѣ лоши . . .

— Нищо, ще мине и лошото . . . Тука ли бѣше гостната . . . одаята?

— Тука, тука.

Инженерътъ откряна вратата и влѣзе. Ей я, дърворѣзбата на тавана! Но какво разочарование! Сега тя му изглеждаше толкова груба и проста, че той просто не вѣрваше на очитѣ си. Между двата прозореца стоеше сжщата малка масичка, която баща му нѣкога самъ скова, за да има де да пише и да учи уроцитѣ си . . . Но надъ нея не висѣше вече голѣмата картина съ изгледа на Рилския манастиръ, дето се извършваше нѣкакво тържествено, но неудачно нарисовано погребение. Нѣмаше и сивата рамка съ многобройното семейство на германския императоръ . . . На мѣстото имъ сега бѣха зачовани календари съ строителството въ Съветския съюзъ, а задъ тѣхъ, гарнирана съ червеновинена лента, бѣше прикрепена малка картичка съ лика на Ленина.

Потънълъ въ бездѣния виръ на споменитѣ, инженерътъ не схвана изведнажъ промѣната. Но когато полумигащитѣ очички отъ червеновинената рамка го стрѣлнаха, той изтрѣпна, сѣкашъ стъпни върху нагорещена пепель.

— Кой е заковалъ тия работи?

— Децата, — отговори просто старата.

Чакъ сега инженерътъ разгледа книжкитѣ, разхвърлени върху масичката. Повечето бѣха брошурки, — но имаше и две-три научни марксистки томчета. Той се изправи, усмихнатъ кисело, язвително. Стана му и обидно, и неприятно отъ тази неочаквана промѣна, сякашъ нѣкой бѣше скочилъ въ душата му и, като съ тояга, немилос-